

پیش‌بینی سازگاری زناشویی بر اساس مؤلفه‌های معنویت و خودشیفتگی در زوجین ساکن شهر تهران

زهرا شاهین ورنوسفادانی^{id}، علیرضا مهدویان^{id}

گروه روان‌شناسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه علم و فرهنگ، تهران، ایران.

*مکاتبات خطاب به خانم زهرا شاهین ورنوسفادانی؛ رایانامه: zahrashahin.psych@gmail.com

اطلاعات مقاله

دریافت: ۱۹ تیر ۱۴۰۰

دریافت متن نهایی: ۱۸ مهر ۱۴۰۰

پذیرش: ۲۰ آذر ۱۴۰۰

نشر الکترونیکی: ۱ فروردین ۱۴۰۲

واژگان کلیدی:

خودشیفتگی

سازگاری زناشویی

معنویت

میان آنها ۳۳۰ نفر به شیوه نمونه‌گیری در دسترس در سه پارک (قیطریه، لاله و شهر) انتخاب شدند و به پرسش‌نامه سازگاری زناشویی لاک-والاس، پرسش‌نامه معنویت هال و ادواردز و پرسش‌نامه شخصیت خودشیفته NPI پاسخ دادند. در این پژوهش همه موارد اخلاقی رعایت شده است و مؤلفان مقاله تضاد منافی گزارش نکرده‌اند.

یافته‌ها: داده‌ها با استفاده از ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون چندگانه تحلیل شد. یافته‌های ضریب همبستگی پیرسون نشان داد که بین مؤلفه‌های قدرت و اختیار با مدیریت برداشت؛ ناامیدی و بی‌ثباتی با خودنمایی؛ و بهره‌کشی با بیشتر مؤلفه‌های معنویت به‌جز بزرگ‌نمایی و بی‌ثباتی رابطه معناداری وجود داشت ($P=0/001$ و $P=0/005$). همچنین یافته‌های تحلیل رگرسیون نشان داد که مؤلفه ناامیدی در معنویت ($P=0/001$) و مؤلفه خودنمایی در خودشیفتگی ($P=0/006$) قادر به پیش‌بینی معنادار سازگاری زناشویی بودند.

نتیجه‌گیری: با توجه به یافته‌های پژوهش، روان‌شناسان و مشاوران می‌توانند به مؤلفه‌های خودنمایی و ناامیدی به‌عنوان پیش‌بینی‌کننده‌های قوی سازگاری زناشویی توجه کنند و این مؤلفه‌ها می‌توانند در برنامه‌های آموزشی تحکیم خانواده و آموزش فرهنگ اجتماعی گنجانده شوند.

چکیده

سابقه و هدف: سازگاری زناشویی از مهم‌ترین مفاهیم در جهت تحکیم خانواده است و آگاهی از عوامل پیش‌بینی‌کننده آن اهمیت بسزایی دارد. در این زمینه، پژوهش حاضر با هدف پیش‌بینی سازگاری زناشویی بر اساس مؤلفه‌های معنویت و خودشیفتگی در زوجین ساکن شهر تهران انجام شد.

روش کار: روش این پژوهش توصیفی-همبستگی است. جامعه آماری شامل تمامی افراد متأهل ساکن شهر تهران بود که از

استناد مقاله به این صورت است:

Shahin-Varnosfaderani Z, Mahdavian AR. Predicting Marital Adjustment Based on Components of Spirituality and Narcissism in the Partners Living in Tehran. *Journal of Pizhūhish dar dīn va salāmat*. ۲۰۲۳؛ ۹(۱): ۱۲۲-۱۳۳.
<https://doi.org/10.22037/jrrh.v9i1.34204>